

NOTES AL PROGRAMA

GUSTAV MAHLER (1860-1911)

Adagietto en Fa major de la Simfonia núm. 5

Durant els molts anys en què la música de Mahler va patir la incomprensió del públic, l'*Adagietto* de la *Cinquena Simfonia* va representar com una excepció lluminosa però inquietant, una mena d'esquer temptador que després, per mitjà de Visconti i de la seva cèlebre *Mort a Venècia*, s'havia de convertir en el fragment iniciàtic per a tota una generació que descobriria la música de Mahler amb un fervor quasi místic.

Aquest moviment, quart temps de la simfonia que, segons Bruno Walter –gran amic, deixeble i col·laborador de Mahler–, constitueix el moment evolutiu fonamental del simfonisme mahlerià, té, en el conjunt de l'obra, un cert caràcter d'*intermedi* recolzat per la seva instrumentació per a corda i arpa que en justifica la interpretació fora del context.

Fou el gran director Willem Mengelberg qui ens confirma, per mitjà d'una anotació escrita al marge de la partitura, el caràcter d'aquest fragment com a “declaració amorosa” del músic a Alma Maria Schindler, la seva futura esposa: “*Quan t'estimo, a tu, sol meu, les paraules no poden expresar-ho. Només puc exhalar el meu desig i el meu amor, el meu arravatament*”.

Mahler havia conegut la filla del pintor Jakob Emil Schindler el novembre de 1901 en una reunió a casa de l'anatomista Zuckerlandl, on eren presents, entre altres, el pintor Gustav Klimt i el poeta Max Burckhardt. Quasi vint anys més jove que ell, Alma era una jove bellíssima, culta i “amb aire mordaç”; educada en l'ambient més selecte i refinat, era una notable deixeblla de composició d'Alexander von